

שני מעשים הכניפו את מרומן היסטוריה: הקמת ישראל והפצצת הירושלמה

בספרו הירומים והמתים מתאר הסופר האמריקאי נורמן מילר כיצד מתכנן קצין מבריק מיבצע צבאי לכיבוש אי באוקיינוס השקט. אולם הוא נכבש דווקא בידי העדרו של הקצין, בניצוחו של אדם אפסי, שהמול האיר לו.

עליתו של הארי טרומן היתה דומה לסיפור זה. קודמו הגדול, פראנקלין דלאנו רוזבלט, שהיה מנהיג היסטורי, הביא את ארצות-הברית עד לסף הניצחון על הגרמנים והיפאנים.

ברגע האחרון הוכרע על-ידי דימום במוח, ומת. הניצחון הושג בימי כהונת יורשו — טרומן.

האיש שנבחר במקרה. עלייתו של טרומן היתה מקרית למדי.

במישטר פרלמנטארי, כשמת ראש-משלה בעודו בתפקיד, מתכנסים המוסדות המוסמכים ובחרים בראש-משלה חדש. בארצות-הברית נכנס לתפקיד ה' נשיא המת האיש שכהן עד אותו רגע כסגן-הנשיא.

אולם סגן-נשיא אמריקאי אינו נבחר בדרך כלל, בגלל כישוריו. כשאדם זוכה להתמנות כמועמד של מפלגה גדולה לנשיאות, הוא בוחר לעצמו סגן מתוך שיקולים מופלגתיים. למשל: כדי לפייס את האגף היריב במפלגתו, וללכד את המחנה.

כך נבחר גם הסנאטור טרומן כסגנו של רוזבלט, כאשר זה התייצב בפעם הרביעית לכהונת הנשיא. כאיש ממדינה דרומית (מיסורי), איזן את המאזן המישי לג'תי, אך לא היתה לו שום הכשרה למלא תפקיד כמנהיג בינלאומי, בשאייה של מילחמת-עולם. הוא היה רק פוליטיקאי קטן המגנין — אחד ממאות פוליטיקאים מיפלגתיים שמילאו את שני שיואים. בכל זאת כבש את לב עמו בתקופת-הראשית של כהונתו. כמו עמים רבים, שמח העם האמריקאי לראות בראשו שוב איש ממוצע ואפור, אחרי תקופת מנהיגותו של אישיות כא-

אמריקאים התנגדו להקמת המדינה. הם חששו שהדבר יביא לכריית תהום בין ארצות-הברית והעולם הערבי, ויפתח את המרחב בפני הדירה סובייטית.

בעקשנות היתה אופיינית לו ביטל טרומן נימוקים אלה, החליט על דעת עצמו בלבד לתמוך בהקמת המדינה. הסיבה העיקרית: חשיבותם של יהודי אמריקה במישחק המיפלגתי הפנים-אמריקאי. המיקרה, שהעלה על כס הנשיאות פוליטיקאי מיפלגתי מובחן, גרם לכך ששיקול זה יאפיל על כל האחרים. פיטריית הזוועה. לעומת התפקיד החיובי שמילא בהקמת המדינה, מעיב ענן שחור על חלקו בהטלת הפצצה ה-אטומית.

המיסמכים והזיכרונות של טרומן עצמו מעידים על כך שקיבל בלב קל, וללא היסוסים רבים, את החלטה הנוראה ל' הפעיל את הפצצה — ואף לא התעניין במיוחד ביעד המדוייק. הוא הניח לקצינים לבחור, על פי נחיותם, באחת מארבע ערים יפאניות. בגלל מיקרה של מזג-אוויר, נבחרה הירושלמה, ומאה אלף תושביה נעלמו בפיטריית הזוועה.

הוויכוח על החלטה זו לא יסתיים, בוודאי, לעולם. והוא ילווה את שמו של טרומן עד סוף הימים. לדעת המקורגים, היתה זאת החלטה פזיזה של אדם חסר תחושה מוסרית עמוקה. מבחינה צבאית לא היתה הפצצה נחוזה, מפני שיפאן כבר רמזה קודם לכן על נכונותה להיכנע. סניגורי טרומן טוענים, לעומת זאת, שהחלטה היתה מצודקת, וכי חסכה בסופו של דבר חיים רבים, מפני שהכניעה את יפאן לפני שהיה צורך בפלישה אליה.

הנווני פושטריגל. האיש שהכניס את הפצצה הגרעינית לדברי ימי העולם.

סיים את כהונתו בניסיונות אפורות. ב-1948 נבחר מחדש, בכוחות עצמו, אך ברוב זעום — אחרי שהכול היו משוכנעים כי יורש עזי יריבו הרסובליקאי, יתכן שהכריע סגנונו הפולימטי המפולפל. ההמונים הריעו לקראתו: "Give them hell, Harry!" תקופת הכהונה הזאת הצטיינה בשעור ריות כלכליות, באמריקה השתררה אוויר רה של אייביטחון, ובה עלה כוכבו של הדמאוג השפל, ג'ז מקקארתי.

לבסוף החליט בעצמו שלא להציג עוד את מועמדותו בפעם הנוספת, ובהדרגה נשכח כליל. רק השבוע, כשגודע ש' הוא שוכב גוסס, נזכר העולם שוב בשמו של החנווני ממיסורי, שפשט את הרגל ועלה לאחר מכן אל פיטגת ההיסטוריה.

יחסי חוץ

זוג זוג השמיים

פייגון מחכה לקציני צה"ל, כדי להמשיך במידחמה העכורה

רדיו זוג מן השמיים! הכריזו השבוע רדיו האנוי, "שני פושעים עושים יד אחת!"

היתה זאת התגובה הרשמית הראשונה של ממשלת ויאט-נאם הצפונית על הסכם-ההכרה בין ישראל וממשלת סייגון. כנגזכים בלילה. הסכם-ההכרה נח תם כימעט בהיחבא. הטכס החגיגי ב' פנוס-פן, שנועד להוות את החתימה בוטל. שליחי ישראל נהגו כנגזבים בלילה — כאלו התביישו במעשי ידיהם. השבוע נסתבר כי אכן היתה סיבה טובה לבושה.

הודיעו כתבים מסייגון: הנשיא תיו מקווה שאחרי צאת היועצים הצבאיים האמריקאים מוויאט-נאם הדרומית, יית פס מקומם על-ידי יועצים צבאיים ישראליים. בעזרתם מקווה תיו להמשיך ב' מילחמה נגד כוחות הוויאט-קונג וצבא הצפון, אחרי שאמריקאים יתלקו מ' ארצו.

יתכן כי תיקווה זו מסבירה את המהלך הישראלי המזור, שעורר תמיהה כללית בעולם. מדוע הודרוה ישראל להכיר במישטר של תיו דווקא ברגע שהאמריקאים עומדים לנשוש אותו, ואחרי שתי עצמו מעורר עליו את שינאתו של ה' נשיא ניכסון?

התערבות באמצעות כאיכוח?

אף כי נראה כי מגוי וגמור עם ניכסון לסיים את ההתערבות האמריקאית, ייתכן מאוד שמערכת-הביטחון האמריקאית לא

It is obvious that the Jewish citizens of the state of Israel will never agree to give up the land of Israel or to split or divide it. There is no possibility of a withdrawal from the territory of Israel which was liberated in 1967. Therefore, since we respect the Arab Nationalist feeling, we realize that an atmosphere of eternal tension between the Jewish majority and the Arab minority might arise such as that in Northern Ireland. In the cause of peace and brotherhood it would be advisable to take steps to prevent this danger. It is preferable that every nation should live in its own country, and not under the jurisdiction of another nation. Therefore we suggest that you emigrate from the land of Israel.

We are raising an "Emigration Fund" for this purpose, which will help every Arab who is willing to leave the country. If you are willing to emigrate, we ask you to notify us:

- A) The amount of people in your family so that we can work out a plan of payment to each family according to its size;
B) If you are willing to sell your dwelling to a Jew, and if so--when?
C) To which country would you like to emigrate? Please list in order of preference.

Please contact us as to the above as soon as possible.

Sincerely, The Jewish Defense League in Israel P.O.B. 7267 Jerusalem

הכרוז של "הליגה להגנה" אל תושבי השטחים, שכל עם יחיה במדינתו

מכירים שעלול להיווצר מצב של מתח מתמיד בין הרוב היהודי והמיעוט הערבי ודוגמת צפון אירלנד, בגלל השלום וה' אחווה רצוי לנקוט צעדים מראש כדי למנוע סכנה זו. רצוי הוא שכל עם יהיה במדינתו שלו ולא תחת שלטונו של עם אחר — לכן אנו פונים אליכם ומציינים לכם להגן מארגן-ישראל.

לשם כך אנו מקימים קרן הגירה, ש' תטייע לכל ערבי המוכן לעזוב את הארץ, אט מוכן אתה להגן, אנו פונים אליך ומבקשים ממך להודיענו:

א. את מיספר הנפשות במשפחתך, כדי שנוכל לעבד תוכנית לתשלום לכל משפחה בהתאם לגודלה.

ב. אם מוכן אתה למכור את דירתך היהודי — ואם כן, מחי?

ג. לאיזו מדינה אתה מעדיף להגן, נא להודיענו על פי סדר העדיפות.

לאנשי הליגה דלת האמצעים אין מספיק כסף לא רק לממן הגירתו של ערבי אחד אלא אפילו להדפיס את כרוזיהם בדפוס ולא בסטנסיל. כרוזיהם לא היו אלא פרובוקציה שפלה, שנועדה להמחיש לערביי השטחים שאכן זוממת ישראל לגרשם מאדמתם ומבתיהם, בנוסח גירוש יהודי ספרד של שנת 1492.

הנוק שעלולות פעולות חתירה מסוג זה לגרום למדינת ישראל, עולה אולי על הנוק שעלולים לגרום שניים-שלושה משתפי פעולה עם האוייב.

עתונות

בכל עמוד דעה אחרת

איך סיףף "מעריב"

את דיעותיו של

מפכ"ל המשטרה?

הכתורת שהופיעה בעמוד הראשון של גליון ערב-שבת של מעריב היתה מדהימה. "מפכ"ל רווליו למעריב" נאמר בה, יש לבדוק התיחסותנו אל המיעוט הערבי בארץ.

בגוף הידיעה צוטט המפכ"ל הטרי של משטרת ישראל, שאול רווליו, מתוך ראיון שערך עימו הכתב הבכיר של העתון, דב גולדשטיין, ושפורסם בהרח' בה בעמודים הפנימיים של אותו גליון. הציטטות בעמוד הראשון היו חד-משמעיות:

"מה שמדאיג בפרשת הריגול וה' החלה, זהו המספר הגדול של ערבים ישראלים שצמחו וגדלו בארץ ונתנו את ידם לתוכניות חבלה וטרור. עלינו לבדוק מחדש את התייחסותנו אל המיעוט ה' ערבי בארץ ולהעריך אותה על יסוד הגילויים האחרונים."

עם כל רצוננו להיות דמוקראטים וליברלים חובה עלינו לבדוק את יחסנו אל החופש הבלתי מוגבל של התבטא-יות ונקיטת עמדות."

הדברים היו מוזעזעים משום שהם נראו כחלק מציד-המכשפות הלאומני הנערך (המשך בעמוד 22)

השלימה עם מדיניות הנשיא. אמנם, היא תצטרך לציית להוראות הנשיא, אך ייתכן כי היא מקווה להקדים למכה, על-ידי דחיפת ישראל למלא את החלל הריק, העולם כולו, במזורה ובמערב. למד לתעב את מילחמת ויאט-נאם ורואה ב' מישטרו של תיו שרדי מיפלגתי של פרק עכור. לא רק הקומוניסטים אלא כל דעת-הקהל המערב-אירופית, רואה את הרברים כד.

אם יופיעו מחר קצינים ישראלים במערכה זו, יכתים הדבר את צה"ל בעיני מאות מיליונים.

אמר השבוע עיתונאי אמריקאי בירוש' לים, שלא האמין למשמע אוניו כישמע על אפשרות זו: "האם השגתעתם ל' גמרי? מדוע לז'חות את מילחמתכם הלאומית עם המילחמה האחת על פני כדור-הארץ שהעולם כולו סולד ממנה?"

ארגונים

נא להירשם לגירוש

ההתגרות החדשה של

"הליגה להגנה" —

"קרן ההגירה"

מזה זמן רב לא היו ימים טובים כל כך לפאשיזם הישראלי.

ציד המכשפות ההיסטרי בו הוחל בעק-בות תפיסתה של רשת הריגול הסורית, הזכיר את הימים השחורים של אמר ריקה בתקופת השתוללות המק-קאר-תיוס, גם או שימשה תפיסתם של מרגלים קומוניסטים, ובעיקר הזוג אתל ויליוס רוזנברג, כיריית הנוקה שהוציאה את כל העכברים מחוריהם.

כל הלאומנים המקצועיים, שישנו שנת חורף ארוכה, הקיצו לפתע במאורותיהם ויצאו החוצה עם כל הסימאאות המקופ-לות והדגלים הישנים. הד"ר ישראל שייב, שמאו כשלונו המוחץ בבחירות לכנסת השביעית טרם התאושש, חזר והחל ל' הפיץ בדואר את הגלויות הצבוניות של "מפת מלכות ישראל" שגבולותיה משתר' עים הגנילוס עד נהר פרת ועד המידיבר הסעודי במזרח.

גם הליגה הפאשיסטית להגנה יהודית של הרב כהנא חששה להחמיץ את הגל הלאומני. פעיליה יזמו התגרות חדשה במיעוט הערבי בשטחים המוחזקים, שנוע' דה להרים את קרנם ברחוב היהודי.

"בגלל השלום והאחווה". כרוזים כתובים באנגלית, שהפיצו השבוע אנשי הליגה בערי הגדה הגדולות, בישרו ל' ערבים, תושבי השטחים, את הקמתה של קרן חדשה, בישר הכרוז (בתרגום ה' עברי של הליגה עצמה):

ברור הוא, שאורחי המדינה היהודים יסיכמו לעולם לוותר על ארץ-ישראל או לחלקה ולבחרה. אין כל אפשרות שתהיה נסיגה משטחי ארץ-ישראל, ששוד' ררו בשנת 1967. אם כן, ומכיוון שאנתנו מכבדים את הרגש הלאומי הערבי, אנחנו

טרומן

GIVE THEM HELL

ריומטית ומעייפת. הניצחון במלחמה היה כבר בלתי-ימנע. ולהפתעת הכול נתגלה טרומן כאיש עקשני, שלא הניח לסטאלין לסוכב אותו סביב אצבעו.

בישראל ייזכר בגלל התפקיד המרכזי שמילא בהקמת המדינה, בעולם ייזכר בגלל החלטתו ההיסטורית להטיל פצצות אטומיות על יפאן.

בשתי החלטות אלה מתמקדת חשיבותו של טרומן בהיסטוריה.

לצינונים הכניסה אפורה, יתכן שמדינת ישראל לא היתה קמה כפי שקמה לולא זימן המיקרה העיוור את טרומן לבית הלכן בשעה המכרעת. כי ראשי משרד-החוץ ומערכת-הביטחון ה-

* זה היה לפני שנתקבל התיקון לחוקה האמריקאית, האוסר כיום להציג את מועמדותו לתקופת-כהונה שלישית.